

A romantic illustration of a man and a woman in a conservatory. The woman, on the left, is wearing a long, flowing purple gown with a square neckline and puffed sleeves. She has her eyes closed and is leaning her head against the man. The man, on the right, is wearing a black tuxedo with a white shirt and a red patterned vest. He is looking down at the woman with a gentle expression. They are standing in front of a large, ornate conservatory with a glass and metal structure. The conservatory is filled with lush greenery and many large, vibrant red roses. The sky outside is a soft blue with a few butterflies and birds flying. The overall style is romantic and classic, with a focus on the couple's intimate moment.

Láska je slepá

Lynsay Sands

Lynsay Sands

Láska je slepá

Lynsay Sands

Love is Blind

Copyright © 2006 by Lynsay Sands

Translation © 2024 by Daniela Vidová, Miroslava Staszová

Cover design © 2024 by Anna Golianová

Cover photos © 2024 by Mary Chronis, VJ Dunraven Production & PeriodImages.com, Shutterstock

Slovak edition © 2024 by D.Orys, s.r.o.

ISBN 978-80-89929-39-9 (print)

ISBN 978-80-89929-40-5 (pdf)

ISBN 978-80-89929-41-2 (epub)

ISBN 978-80-89929-42-9 (mobi)

Prológ

Londýn, Anglicko, 1818

„Láska je horúčka... v mojej krvi.“

Clarissa Crambrayová sa strhla, keď sa tieto slová zachveli vo vzduchu. Bola to rozhodne najhoršia báseň, akú lord Prudhomme odrecitoval za poslednú hodinu od svojho príchodu do mestského domu jej otca.

Naozaj ubehla len hodina? V skutočnosti sa zdalo, akoby od príchodu postaršieho muža prešlo už niekoľko dní. Keď vstúpil do dverí, oháňal sa knihou a víťazoslávne oznámil, že namiesto toho, aby sa vydali na zvyčajnú prechádzku, rozhodol sa užiť si ich spoločný čas čítaním, a to len a len s ňou. A Clarissa by si to aj užívala, keby vybral niečo zábavnejšie než tento brak. Takisto by ocenila, keby sa nesprával, akoby jej robil láskavosť.

Akokoľvek, nedala sa oklamať, veď poznala pravý dôvod náhlejšej zmeny jeho plánov. Tento muž totiž dúfal, že sa vyhne nešťastiu, ak ju prinúti spôsobe sedieť na pohovke, zatiaľ čo jej bude nahlas čítať zo svojej knihy. Zdalo sa, že dokonca aj starý a sympatický Prudhomme bol čoraz viac unavený z jej nepretržitej nešikovnosti.

Vlastne mu to ani nemohla vyčítať. Doteraz bol veľmi zhovievavý, úprimne povedané, až svätec. Prejavil tiež viac pochopenia a udatnosti než iní nápadníci. Zdalo sa, že akceptuje a odpúšťa jej všetky prehrešky, vrátane toho, keď si splietla jeho malé zavalité nohy so stolom a položila si na ne čaj. Útrpne sa usmieval a znášal, keď mu pri tanci stúpala po nohách, sústavne sa potkýnala či zakopávala počas spoločných prechádzok v parku. Aspoň to tak vyzeralo. No dnes našiel spôsob, ako sa tomu všetkému ubrániť. Nanešťastie sa však voľbou literatúry netrafil do jej vkusu a nárokov. Clarissa by sa oveľa radšej znemožnila v parku, radšej by sa znova potkýnala o každý kameň, než trpela tieto nezmyselné táraniny.

„*A to mi dáva krídla ako holubici,*“ hlas lorda Prudhommea sa zachvel vášňou... Alebo to bolo starobou? Clarissa si nebola istá, čo z toho je pravda. Bol naozaj starý, mohol by byť jej starým otcom. No Lydii to, bohužiaľ, bolo jedno. Jej macocha totiž sľúbila Johnovi Crambrayovi, že jeho dcéru dobre vydá, a to za každú cenu. A lord Prudhomme bol posledný z toho mála nápadníkov, ktorý s ňou mal ešte trpezlivosť.

V tejto chvíli to vyzeralo, že sú pred smrťou v bezpečí, no Clarissa bola v bezprostrednom ohrození manželstva so starým chlapom, ktorý pred ňou kľací na dlážke a divoko máva rukami, zatiaľ čo ospevuje nehynúcu lásku.

„*Sľubujem, moja... ehm... moja...* lady Clarissa,“ lord Prudhomme stíchol. „Prosím, posuňte sviecu bližšie, ak môžete. Mám problém prečítať toto slovo.“

Clarissa prižmúrila oči a snažila sa zaostriť zrak na svojho nápadníka. Prudhommea videla ako tmavý fľak s okrúhlou ružovou tvárou a striebristou hmlovinou vlasov.

„Sviecu, dievča,“ povedal netrpezlivo, čo z neho na chvíľu nerobilo nápadníka očareného, ale podráždeného.

Clarissa zažmúrla na sviečku na stole vedľa seba, zdvihla ju a poslušne naklonila dopredu.

„Oveľa lepšie,“ povedal Prudhomme spokojne. „Kde som to skončil? Och, áno. *Prisahám na svoju nehynúcu...*“ Znova sa odmlčal a zhlboka sa nadýchol. „Akoby niečo horelo, necítite?“

Clarissa opatrne ovoňala vzduch. Pootvorila ústa, aby povedala – vlastne áno, no skôr, ako to stihla vysloviť, ústa ju zradili. Zato tie Prudhommeove vydali výkrik. Stiahla sa a s nefalšovaným úžasom sledovala, ako muž zrazu vyskočil a začal šialene pobeťovať po miestnosti. Rozmazané ruky mu poletovali okolo hlavy, do ktorej sa zúrivo bil. Clarissa nerozumela, čo presne sa deje, až kým si so vzlykaním nesňal parochňu a nezačal si ňou náhlivo plieskať o nohu. Zaostrila na rozmazaný ružový opar, ktorý sa vznášal nad jeho hlavou, potom presmerovala pohľad na jeho hasiaci tanec a uvedomila si, že držala sviečku až príliš blízko a podpálila mu ňou parochňu.

„Och, pane,“ Clarissa odložila sviečku a nepustila ju z ruky, kým si nebola istá, že ju skutočne položila na rovný povrch stola. Rozostrený zrak a zlý odhad vzdialenosti však spôsobili, že sa s lordom takmer zrazila, keď vyskočila na nohy, aby mu pomohla.

„Chodte odo mňa preč!“ zavrčal Prudhomme a odstrčil ju.

Clarissa dosadla späť na stoličku a s úžasom sa dívala na toho nešťastníka. Potom sa prudko otočila k dverám, ktoré vŕzganím oznámili niečí príchod.

A možno je príchodzích viac, žmúrla a ostrila zrak na množstvo farieb a tvarov stojacich vo dverách. Vyzeralo to, akoby každý sluha, ktorý sa

nachádzal v dome, počul lordov žalostný krik a neváhal pribehnúť na miesto činu. Určite medzi nimi nechýba ani jej nevlastná matka, pomyslela si Clarissa a zľahka si povzdychla do ticha drásajúceho uši. Nevidela natoľko dobre, aby dokázala odhadnúť, či na ňu skupinka ľudí vo dverách hľadí ľútostivým, alebo vyčítavým pohľadom. Avšak na to, aby odhadla, ako sa asi tvári Prudhomme, ostrý zrak ani nepotrebovala. Jeho zúrivosť bola živá a citeľná. Natiahol sa k nej cez tých pár centimetrov, ktoré medzi nimi tvorili poslednú bariéru a vybuchol ako verbálny vitriol.

Bol taký nahnevaný, že väčšina z toho, čo zo seba vychrlil, v konečnom dôsledku vyznela ako nezrozumiteľná skomolenina. Clarisse sa čo-to podarilo rozšifrovať – „nemotorná hlupaňa“, „živá katastrofa“ a „nebezpečná pre spoločnosť“. Medzi nadávkami rozoznala, ako sa lordova tmavá ruka dvíha dohora a klesá k nej. Clarissa stuhla, bála sa, že by ju mohol udrieť, no nebola si tým istá, bez okuliarov vôbec nevedela odhadnúť jeho konanie.

Keď sa však jeho päšť priblížila natoľko, že Clarissa jasne videla, ako sa lord chystá zaútočiť, bolo už takmer nemožné uhnúť pred jeho úderom. Našťastie ostatní očividne vytušili, že obhorenec úplne stráca nervy a kým Clarisse nadával, pristúpili bližšie. Dokonca sa zdalo, že ich pár podišlo tak blízko, že by dokázali zabrániť dopadu hroziaceho úderu. Ťažko to rozoznala, no podľa pohyblivých farebných machúl sa jej zdalo, že postavy zvädzajú boj. Clarissa počula Prudhommeove kliatby, ktoré cedil cez zuby a vrčanie jednej z postáv. Mala podozrenie, že je to Ffoulkes, jeden z komorníkov. A potom sa už nadávky a rozostrené telá začali presúvať bližšie k dverám.

„Výborne! Hanbite sa, lord Prudhomme,“ vykrikla Lydia. Jej hlas znel utrápene, keď jej fialová šmuha nasledovala ostatné machule k dverám. Potom úzkostlivo dodala: „Dúfam, že keď sa upokojíte, prídete sa Clarisse ospravedlniť. Som si istá, že nemala v úmysle podpáliť vám parochňu.“

Clarissa dosadla na stoličku a znechutene si povzdychla. Nemohla uveriť, že jej nevlastná matka stále dúfa, že s tým mužom raz budú svoji. Podpálila mu parochňu, preboha! A on sa ju pokúsil udrieť! To by sa jej macocha tešila z toho, že skončila v manželstve s násilníkom?

„Clarissa!“

Prudko sa vystrela a ostražito nazrela k dverám, kde stála rozmazaná orgovánová machuľa. Lydia opäť vošla do miestnosti a zabuchla za sebou dvere.

„Ako si len mohla?“

„Neurobila som to úmyselne, Lydia,“ povedala Clarissa okamžite. „A nikdy by sa to nestalo, keby ste mi dovolili nosiť okuliare. Uhladenosť, aj keď s okuliarmi, by mi určite zaručila viac nápadníkov ako...“

„Len cez moju mŕtvolu!“ odsekla Lydia. „Koľkokrát ti mám povedať, že dievčatá s okuliarmi si manželov nájdu len ťažko? Viem, o čom hovorím. Je lepšie byť nemotorná než okuliarnatá.“

„*Podpálila som mu parochňu!*“ rozvzlykala sa neveriacky Clarissa. „To je viac než nemotornosť a už to naozaj nie je smiešne! Som nebezpečná. Mohla som mu spôsobiť vážne popáleniny.“

„Áno, mohlo sa to stať, no ďakujme dobrotivému Pánovi, že sa tak nestalo,“ povedala Lydia. Zrazu znela pokojne a Clarissa polohlasne

zastonala. Dávno sa naučila, že keď sa jej macocha upokojí, neveští to pre ňu nič dobré.

Prvá kapitola

„Mowbray! Už je to nejaký čas, čo si sa naposledy objavil na plese. Čo ťa privádza do mesta?“

Lord Adrian Montfort, gróf Mowbray, odvrátil pohľad od párov krúžiacich po tanečnom parkete k mužovi, ktorý sa k nemu priblížil. Vysoký, urastený, jednoznačne dobre vyzerajúci; Reginald Greville. Adrian a Greville, jeho bratranec, boli kedysi najlepší priatelia. Plynúci čas a vzdialenosť však toto puto oslabili... s malou pomocou vojny s Francúzskom, pomyslel si Adrian trpkosť. Ignoroval Reginaldovu otázku a namiesto pozdravu mu ponúkol mierne škripavý úsmev. Potom obrátil pohľad späť k mužom a ženám, ktorí sa elegantne vlnili na tanečnom parkete a spýtal sa: „Užívaš si tohtoročnú sezónu, Greville?“

„Určite, určite. Čerstvá krv, svieže tváre.“

„Čerstvé obete,“ dodal Mowbray sucho a Reginald sa zasmial.

„To tiež.“

Reginald bol známy svojím úspechom pri zvädzaní mladých nevinných dievčat. Pred vykázaním z mesta ho chránili len jeho titul a peniaze.

Adrian pokrútil hlavou a znova sa sucho usmial. „Čudujem sa, že ťa to uháňanie stále baví, Reg. Veď sú všetky rovnaké. Prisahal by som, že tieto sú také isté, ako boli tie pri otvorení minuloročnej sezóny, a rovnaké ako tie pred dvoma, tromi, štyrmi rokmi...“

Bratranec sa uškrnul a pokrútil hlavou. „Prešlo už desať rokov, čo si sa obťažoval prísť do mesta, Adrian. Všetky tie ženy sú už vydaté, rodia ovocie a prinášajú prospech svojmu panstvu.“

„Odlišné tváre, rovnaké dámy,“ poznamenal Adrian a ľahostajne pokrčil plecami.

„Toľký cynizmus,“ vyčítavo zakontroval Reg. „To sú slová starého muža.“

„Staršieho,“ opravil ho Adrian. „Staršieho a múdrejšieho.“

„Nie. Len starého!“ zasmial sa Reg a konečne aj on obrátil pohľad na tancujúcu masu ľudí. „Okrem toho, tento rok je tu niekoľko ozajstných krásavíc. Napríklad tamtá blondína alebo tá brunetka s Chalmersom.“

„Hmmm.“ Adrian si ich premeral očami. „Oprav ma, ak sa mýlim, ale myslím si, že tá brunetka je síce krásna, no v hlave nemá jedinú myšlienku. Tak ako lady Penelope, ktorú si zvedol, keď som tu bol naposledy.“

Regove zreničky sa pod ťarchou jeho pozorovacieho talentu rozšírili od prekvapenia.

„A tá blondína,“ pokračoval Adrian, pohľadom skĺzol po dotyčnej žene a zaregistroval jej karhavý pohľad, ktorý naňho uprela, „sa dobre narodila, jej rodičia majú dosť peňazí, no potrebovala by k nim ešte titul. Takmer ako Lily Ainsleyová, ďalšia z tvojich úlovkov.“

„Presne,“ priznal, hoci nerád, Reginald a kyslo sa uškrnul. Jeho pohľad stále blúdil medzi onými dvoma ženami, až sa nedžentlmsky rozosmial. „Úplne si mi to pokazil. Zvažoval som, že by som jednu z nich alebo možno aj obe poctil svojou pozornosťou. No vďaka tebe sa mi už

zdaajú nudné.“ Na chvíľu sa zamračil, stíchol, ale zrazu opäť ožil. „Počkaj, poznám jednu ženu, ktorú tak ľahko neodhadneš.“

Schytil Adriana za ruku a začal ho ťahať krížom cez celú miestnosť až na opačnú stranu sály.

„Tam!“ povedal s neskryvanou spokojnosťou. „Tamto dievča v žltých mušelínových šatách. Lady Clarissa Crambrayová. Skús ju prirovnať k nejakej z posledného ročníka.“

Adrian si ju premeral. Útla, s jemnými črtami a krásna ako čerstvo rozkvitnutá ruža. Mala tmavé gaštanové vlasy, tvár v tvare srdca, veľké široké oči, plné pery a pôsobila tak nešťastne, ako to ešte nikdy u žiadnej mladej ženy nevidel. Zdalo sa, že jej rozplozenie má niečo spoločné so staršou ženou, ktorá sedela po jej boku. Pohľadom skĺzol na dotyčnú dámu. Tmavovlasá žena bola mierne zaoblená, ale pekná, napriek tomu, že rozpuk mladosti bol už dávno preč – alebo by mohla byť, keby nemala taký upätý a nespokojný výraz, keď sledovala pohyb v tanečnej sále. Adrian pozrel späť na dievča. Jeho zvedavosť sa stupňovala a príjemne ho štekľila v zátylku.

„Jej prvá sezóna?“ spýtal sa.

„Áno,“ Reg vyzeral pobavene.

„Prečo s ňou nikto netancuje?“ Ved' toto krásne dievča by malo mať plný tanečný poriadok.

„Nikto sa neodváži ju o to požiadať a ty to radšej tiež nerob, pokiaľ si ceníš svoje nohy.“

Adrian spýtavo nadvihol obočie a pohľadom neochotne prešiel z mladej ženy na muža stojaceho po svojom boku.

„Je slepá ako netopier a navyše nebezpečná,“ oznámil mu Reg a nadôvažok prikývol, keď sa Adrian zatváril neveriacky. „Naozaj, nedokáže urobiť jediný tanečný krok bez toho, aby ti nešliapla na nohu alebo sa nepotkla. Nemôže ani len chodiť bez toho, aby nevrazila do vecí okolo seba, nieto ešte tancovať.“

Odmlčal sa a pri pohľade na výraz v Adrianovej tvári nadvihol jedno obočie.

„Viem, že tomu neveríš. Ani ja som neveril, ale presvedčil som sa. Na moju vlastnú škodu.“

Reginald sa otočil, pozrel na dievča a pokračoval:

„Varovali ma, no ja som to ignoroval a pozval som ju na večeru...“ Opäť sa pozrel na Adriana. „V ten večer som mal na sebe tmavohnedé nohavice. Bohužiaľ. Pomýlila si môj rozkrok so stolom a postavila na mňa čaj. Alebo lepšie povedané – pokúsila sa o to. Prevrátil sa a...“ Reg sa opäť odmlčal, pri tejto nepríjemnej spomienke ho ešte vždy nepríjemne striasalo. „Dočerta, ona mi ho obarila.“

Adrian naňho neveriacky civel a vzápätí vybuchol v smiech.

Reginalda jeho smiech prekvapil, no potom sa ironicky usmial.

„Len sa smej. Ale ak nikdy nesplodím dieťa – či už legitímne, ale nie –, na vine bude len a len lady Clarissa Crambrayová.“

Adrian pokrútil hlavou a smial sa ešte viac. Viac, než by bolo na danú chvíľu vhodné. Už to bolo niekoľko rokov, čo mu nič neprišlo ani len trochu vtipné. Ale predstava, ako si tá nežná kvetinka sediaca pri stene pomýlila Regov rozkrok so stolíkom a prevrhla naň šálku čaju, bola na nezaplatenie.

„Čo si urobil potom?“ konečne zo seba dostal nejaké slová.

Reg zvesil plecia, pokrútil hlavou a bezmocne zdvihol ruky. „Čo som asi tak mohol urobiť? Predstieral som, že sa to nestalo, zostal som sedieť ako prikovaný a snažil som sa nenariekať od bolesti. Slovami klasika – *džentlmen sa nikdy neodváža akýmkoľvek spôsobom upozorniť na verejné faux pas dámy*,“ citoval sucho a s povzdychom sa pozrel späť na dievčinu v žltom. „A popravde si myslím, že si ani neuvedomuje, že niečo urobila. Hovorí sa, že s okuliarmi vidí dobre, ale je príliš pyšná na to, aby ich nosila.“

Adrian, stále s úsmevom, sledoval Regov pohľad na zúbožene sa tváriace dievča a pokrútil hlavou.

„Nie. Nie, neverím,“ povedal mu. S pohľadom upretým na staršiu ženu vedľa lady Clarissy niečo zamrmľal, vstal a odišiel.

„Nuž,“ začal Reg, vzápätí však stíchol, keď zistil, že ho Adrian ignoruje a kráča smerom k dievčaťu. Pokrútil hlavou a zamrmľal viac-menej sám pre seba: „Varoval som ťa.“

*

„Nežmúr, prosím ťa.“

Napriek zjemneniu obsiahnutému v slove „prosím“ to nebola prosba, ale príkaz, aké Clarissa z duše nenávidela, a jej nevlastná matka tak rada vydávala. Keby jej jednoducho dovolila nosiť okuliare, nemusela by žmúriť. A tiež by neustále nevrážala ani do vecí, ani do ľudí. Ale nie, samozrejme, ona ich nesmie nosiť. To by vraj odradilo nápadníkov.

Akoby moja nemotornosť nie, pomyslela si Clarissa unavene a v duchu sa uškrnula nad niektorými z malých „nehôd“, ktoré sa jej prihodili, odkedy prišla do Londýna. Okrem prevrátených šálok s čajom či položených podnosov na chýbajúce stoly však aj hrozivo spadla zo

schodov. Našťastie si príliš neublížila, utrpela len pár modrín a pomliaždenín, ale nič si nezlomila. Potom došlo k drobnému incidentu, keď takmer spadla pod idúci koč, nehovoriac o tom, že podpálila parochňu lorda Prudhommea.

Spomedzi pier sa jej predral ďalší povzdych, keď si spomenula na Lydiinu prednášku po poslednej nehode. Jej nevlastná matka sa rozhodla – keďže Clarissa bola bez okuliarov slepá a nemotorná –, že existuje jediný spôsob, ako ísť životom ďalej. Clarissa mala v budúcnosti v prítomnosti ostatných iba ticho sedieť. Nesmela sa dotýkať sviečok, šálok, tanierov či... v podstate čohokoľvek. V spoločnosti nemala jesť, ale tvrdiť, že nie je hladná, bez ohľadu na to, či je to pravda, alebo nie. To isté platilo aj o pití. S rovnou chôdzou jej mala pomáhať slúžka, ktorá ju mala bezpečne previesť tam, kam bude treba.

Clarissa sa niekoľkokrát pokúsila prerušiť spŕšku zákazov slovami: „Ale keby ste mi dovolili nosiť okuliare...“ Lydia jej však vždy pobúrene odpovedala: „Nikdy!“ A potom pokračovala vo vyratúvaní všetkých vecí, ktoré nikdy nemala robiť.

Keď Lydia skončila, bolo Clarisse jasné, že všetko, čo má dovolené, je sedieť po boku nevlastnej matky a pôsobiť pokojne... čo znamenalo – nezmúriť.

Clarissa odvrátila pohľad od rozmazaných postáv, ktoré sa vlnili na tanečnom parkete a unavene hľadela na svetloružovú šmuhu svojich rúk v žltej hmle vo svojom lone. Želala si – nie po prvý raz –, aby ju v Londýne sprevádzal otec. Keby tu bol lord Crambray, mala by okuliare a večer by si mohla poriadne užiť. Bohužiaľ, otca zdržali nejaké obchodné záležitosti. Aspoň to tvrdil, hoci vzhľadom na to, že sa o

mesto nikdy nejako zvlášť nezaujímal, jeho tvrdenie o obchodovaní mohlo byť len výhovorkou. Clarissa si nebola istá. Čím si však bola úplne istá, bolo to, že ju tu dnes čaká ďalšia nudná a zbytočná noc.

„Smiem prosiť?“

Clarissa žiadosť počula, ale ani sa neobťažovala zdvihnúť hlavu. Ved' prečo by aj? Aj tak by nič nevidela. Namiesto toho nešťastne čakala, že macocha odpovie za ňu a popritom premýšľala, kto je ten cudzinec, čo o nej ešte nepočul. Ved' keby počul čo len zlomok z toho, čo vo svojej nešikovnosti vyparatila, určite by sa k nej ani nepriblížil.

Clarissa si uvedomila, že Lydia v jej mene ešte stále zdvorilo neodmietla žiadosť o tanec s nejakou vymyslenou výhovorku, napríklad, že je unavená. Zamračene sa pozrela vedľa seba a zistila, že ružová machuľa, ktorá predstavovala Lydiu, po jej boku už nie je. Zato sa na sedadlo vedľa nej presunula čierna machuľa. Clarissa sa strhla. V tvári sa jej zračili obavy. Naslepo sa otočila a v opare farieb okolo seba hľadala jasne ružovú šmuhu svojej nevlastnej matky.

„Myslím, že lady, ktorá tu pred chvíľou sedela, si išla pohľadať niečo pod zub,“ ozval sa hlboký hlas tak blízko jej ucha, až Clarissa cítila jeho dych na ušnom lalôčku.

Potlačila triašku a rýchlo obrátila pozornosť späť k mužovi sediacemu vedľa nej. Mal krásny, hlboký, zemitý hlas, ktorý sa jej páčil, a aj jeho rozmazaná podoba vyzerala celkom dobre. Bol urastený. Clarissa náhle pocítila takú túžbu mať okuliare, aby ho mohla vidieť v plnej kráse, ako ešte nikdy predtým.

„Nepovedala vám, kam ide?“ spýtala sa.

„Myslel som si, že to povedala vám, ved' s vami hovorila predtým, než odišla.“

Clarissa sa začervenala a rýchlo odvrátila pohľad od šmuhy s hlbokým hlasom a zakotvila ním na pohybujúcich sa postavách na parkete. „Možno mi to aj povedala, ale obávam sa, že som bola príliš rozptýlená vlastnými myšlienkami a nevenovala som jej slovám pozornosť.“

Matne si spomínala, že Lydia niečo mrmlala, Clarissa sa však príliš utápala v pocite vlastnej mizérie, aby jej venovala väčšiu pozornosť. Bolo ponižujúce sedieť pri stene a zachytávať útržky výsmešných rozhovorov, ktorých predmetom bola nepochybne ona. Jej nešikovnosť bola zrejme hlavným zdrojom zábavy tohtoročnej plesovej sezóny. Vyslúžila jej dokonca aj prezývku – Nemotorná Clarissa a všetci sa až triasli od zvedavosti, čo vyvedie, aby pobavila aj ich.

„Hovorí sa, že ste slepá ako netopier a príliš márnivá, aby ste nosili okuliare,“ ozval sa hlas vedľa nej.

Clarissa prekvapene zažmurkala nad tým, ako to na ňu vysypal. Jeho otvorenosť ju zaskočila. Na chvíľu jej napadlo, že je to len ďalší z tých, ktorí sa chcú pobaviť na jej účet, začula však nepatrné zalapanie po dychu, keď vetu dokončil, akoby si až vtedy naplno uvedomil, čo vlastne povedal. Rýchlym pohľadom nabok zaznamenala, že dokonca zdvihol ruku, akoby si ňou chcel zakryť ústa.

„Prepáčte, očividne som bol príliš dlho izolovaný od spoločnosti. Nikdy som nemal...“

„Och, to nič,“ mávla Clarissa rukou nad jeho ospravedlnením a so sklúčeným povzdychom klesla späť do operadla stoličky. „To je v poriadku. Viem, čo ľudia hovoria. A zdá sa, že si myslia, že som nielen nemotorná, ale aj hluchá, keď sa to nešťítia povedať rovno predomnou. Alebo pred svojimi priateľmi, ale dostatočne nahlas, aby som to

neprepočula.“ Uškrnula sa a grimasou napodobnila, ako sa jej ľudia vysmievajú. „Och, pozri sa, tam je tá chudera, Nemotorná Clarissa.“

„Mrzí ma to,“ povedal potichu.

Clarissa opäť mávla nad jeho slovami rukou, ale tentoraz si všimla, ako uhýba, akoby sa chcel vyhnúť zvučnej rane do hlavy. Zamračila sa, spojila ruky, zložila si ich do lona a zopakovala: „Netreba sa ospravedlňovať. Povedali ste mi to aspoň do očí, nie poza chrbát.“

„Nuž, áno...“ Zdalo sa, že keď jej ruky už okolo neho divoko nelietali, konečne sa uvoľnil a pohodlnejšie sa usadil. „V skutočnosti to bola skôr otázka. Zaujímalo by ma, či je to pravda.“

Clarissa sa ironicky usmiala. „Ach, nie som úplne slepá ako netopier, s okuliarmi vidím. Ale moja nevlastná matka mi ich vzala,“ dodala so suchým úsmevom smerom k rozmazanej mužskej postave vedľa seba a pokrčila plecami. „Zdá sa, že si Lydia myslí, že bez nich budem mať väčšiu šancu zapáliť oheň v srdci nejakého vhodného muža. Aj keď jediná vec, ktorú sa mi doposiaľ podarilo zapáliť, bola parochňa lorda Prudhommea.“

„Prosím?“ spýtal sa s úžasom. „Prudhommeovu parochňu?“

„Mhmm.“ Oprela sa v kresle a rozosmiala sa. „Áno. Hoci musím podotknúť, že to nebola tak celkom moja chyba. Vedel, že bez okuliarov nevidím absolútne nič, tak prečo ma požiadal, aby som sviečku posunula ďalej pred seba?“ Clarissa sa zháčila, prižmúrila oči a namierila ich na svojho spoločníka. „Je plešatý a bez parochne vyzerá ako biela vyleštená guľa, viete?“

Myslela si, že prikývol, aj keď si nebola úplne istá. Muž vedľa nej vydával tlmené dusivé zvuky a chvíľu jej trvalo, kým ich identifikovala. Zúfalo sa totiž snažil zadržať smiech, a tak ho maskoval kašľom.

„Len pokračujte a smejte sa,“ povedala Clarissa s nepatrným úsmevom. „No čo, urobila som to. Nechtiac, ale stalo sa.“

Muž sa trochu uvoľnil. Cítila, ako sa k jej ruke a nohe pritláčajú jeho svaly, akoby sa chystali rozpínať. No vydal zo seba len slabý smiech.

Clarissa znova prižmúrila oči a snažila sa zaostriť na jeho tvár. Veľmi túžila vidieť jeho tvár. Páčila sa jej melódia jeho hlasu a aj jeho smiech. Keď prehovoril, znel mäkko chrapľavo, čo považovala za mimoriadne príťažlivé. A páčilo sa jej aj, ako sa o ňu pri každom pohybe nežne obtieral. No namiesto toho, aby sa pohla a narušila tak intímnu blízkosť medzi sebou a jeho bokom, Clarissa sa tvárila, že si to vôbec nevšimla.

„A ako lord Prudhomme prijal túto malú nehodu?“

Clarissa vzdala snahu vidieť jeho tvár a dobromyseľne sa zasmiala.

„Vôbec nie dobre. Myslel si, že je to všetko moja chyba a počastoval ma dosť nevyberanými výrazmi. Myslím, že by ma aj udel, keby mu v tom sluhovia nezabránili a nevyhnali ho z domu,“ priznala napokon s miernym zamračením. Potom si povzdychla a dodala: „No a, samozrejme, následne ma moja nevlastná matka Lydia do nemoty poučala, čo všetko smiem a nesmiem.“

„Ako napríklad?“

„V podstate mám zakázané všetko,“ povedala Clarissa veselo. „Teda, žiadne jedenie na verejnosti, žiadne pitie na verejnosti... V skutočnosti sa nesmiem ničoho na verejnosti dotýkať; sviečok, vázy s kvetmi, čohokoľvek. Nemala by som ani chodiť bez niekoho, kto by ma viedol.“

„Ale tancovanie vám nezakázala?“

„Nie, po tomto už ani nemusela.“ Clarisse z pier zmizol úsmev. Zaváhala, no ešte sa to pokúsila dovysvetľovať. „Všetko, čo vidím, je rozmazané, takže keď sa točím, všetko naokolo sa mi zlieva do jednej machule. Farby a svetlá blikajú okolo mňa a ja strácam rovnováhu a...“ Odmlčala sa a mykla plecami, do tváre sa jej vkrádal rumenec, keď si spomenula na to, ako dopadla tá dobrá, nič netušiacca duša, ktorá ju naposledy vyzvala do tanca. Clarissa po chvíli podrazila aj jeho a obaja skončili na podlahe. Veľmi trápne.

„Tak nechajte oči zatvorené.“

„Prosím?“ Clarissa nechápavo pozrela na tmavú šmuhu vedľa seba.

„Majte zatvorené oči a nestratíte rovnováhu,“ vysvetlil jej a potom už len pozorovala, ako sa k nej približuje jeho ruka, ktorou ju vyzýval, aby vstala.

Clarissa otvorila ústa, aby zdvorilo odmietla, no vzápätí stíchla, lebo on jej ruku už zovrel do svojej, čím jej spôsobil mierny šok. Celým telom jej prechádzal zvláštny pocit nefalšovaného vzrušenia.

„Ja... nie...“ namietala zmätene, ale zarazila sa, keď jej jeho ruka zdvihla bradu a on sa sklonil, aby sa jej zahľadel do očí. Dost' blízko na bozk, pomyslela si. Bože, veď to urobil, aby som ho videla. Na krátku sekundu hľadela jasne do najkrajších hnedých zamatových očí, aké kedy videla, potom sa mierne odtiahol a opäť bolo všetko skreslené.

„Dôverujte mi.“ Nebola to ani tak žiadosť, ako rozkaz. Clarissa si spomenula na jeho nádherné oči, také tmavé a láskavé, a tak prikývla. Pomohol jej zo stoličky a odviedol ju cez dav tanečníkov priamo doprostred tanečného parketu.

„Teraz...“ Jeho hlas bol upokojujúci, keď si natočil jej tvár k sebe. „Zatvorte oči,“ prikázal, zdvihol jej voľnú ruku a položil si ju na rameno. „Uvoľnite sa.“

Hlas má takmer hypnotický, pomyslela si Clarissa.

„Nasledujte ma, nedovolím vám zakopnúť.“

Napriek tomu, že sa s ním stretla prvýkrát v živote, Clarissa mu verila a vedela, že nedovolí, aby sa potkla, keď ju viedol do tanca. So zavretými očami mala len svoje uši a jeho dotyk, ktorým ju viedol. Hudba bola hlasná, prehlušila každú konverzáciu. Cítila jeho istý dotyk, stisk ruky a naliehavý tlak. Už vnímala len vír vzduchu, ktorý okolo nej prúdil, keď sa spolu točili dokola bez jediného zakolísania či zakopnutia. Prvýkrát za posledných niekoľko týždňov, presnejšie odkedy prišla do Londýna, sa Clarissa necítila ako nemotorná hlupaňa. Bol to božský pocit.

Keď dotancovali, stisol jej ruku, preložil si ju cez rameno a prešiel s ňou znova cez celú sálu.

„Tancovali ste ako bohyňa, mylady,“ pošepol jej do ucha a jemne ju tlakom ruky viedol popri živých farbách ostatných tanečníkov.

Clarissa sa začervenala a sebaistejšie sa usmiala, vzápätí si však povzdychla a pokrútila hlavou.

„Nie, pane,“ odpovedala ostýchavo. „Preukazujete mi až príliš veľa uznania. Obávam sa, že to vy ste tancovali ako boh. Viem, že na tom nemám žiadnu zásluhu, pretože bez vás by som nedokázala nič, len zakopávať a padať ostatným pod nohy.“

„Tak potom bude chyba v tých ostatných. Na parkete so mnou ste boli pôvabná a tancovali ste ľahko ako pierko.“

Clarissa sa nakrátko zamyslela a potom so svojím vrozeným zmyslom pre spravodlivosť prikývla.

„Verím, že môžete mať pravdu, môj pane. Možno boli moji predchádzajúci partneri trochu nervózni a ťažkopádni. Koniec koncov, keby som tam bola sama, nepomohli by mi ani vaše zjavné tanečné zručnosti.“

„Aké osviežujúce.“

Počula úsmev v jeho hlase a spýtavo nadvihla obočie. „Môj pane?“

„Vaša úprimnosť. Teší ma váš nedostatok falošnej skromnosti. Nikdy predtým ma to zvlášť netrápilo, ale zrazu sa mi zdajú byť všetci takí falošní. Vašu úprimnosť považujem za osviežujúcu.“

Clarissa cítila, ako sa červená, ale vtom sa v sále rozozvučali prvé tóny novej piesne. Jej spoločník sa zastavil a znova ju uväznil vo svojom náručí.

„Zatvorte oči,“ prikázal stroho a už sa opäť vznášali po parkete.

Clarissa zavrela oči, v jeho náručí sa úplne uvoľnila. Mala síce podozrenie, že by nemali tancovať tak blízko jeden druhého, ale zároveň sa bála, že ak by bola vzdialenosť medzi nimi o čosi väčšia, znova by sa mohla potknúť a strápníť sa. Okrem toho sa jej celkom páčilo byť v jeho objatí, v ktorom sa cítila síce omámená, ale v bezpečí.

„Prečo sa jednoducho macoche nevzopriete?“

Clarissa zažmurkala a otvorila oči, márne sa pokúšala vidieť tvár tancujúcu pred ňou a spýtavo nadvihla obočie. „Čo tým myslíte?“

„Chcem tým povedať, prečo si nedupnete a nezaložíte si na nos okuliare?“

„Ach, vyskúšala som to hneď v prvý deň, keď som prišla do Londýna,“ priznala Clarissa podráždene. „Zišla som dolu schodmi, oblečená a prichystaná na ples u lorda Findlaya. Mala som aj okuliare. Lydia sa nahnevala, strhla mi ich z tváre a zlomila mi ich priamo pred očami. A to dostatočne blízko na to, aby som videla, čo robí.“

„*Zlomila* ich?“ Očividne ho šokovali hranice, ktoré si jej macocha dovolila prekročiť.

Clarissa so zadostučinením prikývla. „Lydia nemá rada, keď ju niekto nepočúva.“

„Ale ak vám ich zlomila, ako sa bežne pohybujete doma?“ spýtal sa zdesene.

„Nijako,“ zašklabila sa Clarissa a s rozhorčením dodala: „V tomto som odkázaná na služobníctvo. Je to veľmi únavné.“

„To verím,“ zamrmal.

„Hmm.“ Na krátku chvíľu sa zamyslela nad svojím ponižujúcim postavením a potom pokračovala: „No najhoršie je, že bez okuliarov nemôžem robiť nič. Nedokážem vyšívať, aranžovať kvety, čokoľvek, čo by som chcela. A nedokážem ani čítať. Aj keď si knihu priložím rovno pred oči, vydržím čítať len chvíľku, kým ma z toho vypätia nerozbolí hlava. Moje dni sú naplnené nudou. Nemám čo robiť, len sedím a krútim naprázdno palcami.“

*

Adrian čosi súcitne zamrmal, a to aj napriek miernemu úsmevu, ktorý mu ťahal kútiky úst dohora. Bola roztomilá, keď sa tak na ňu díval, ako špúli pery. Milé dievča. Nie až takým tradičným spôsobom, ale je milá. Jej pery boli síce príliš plné na to, aby ich ktokoľvek iný v miestnosti

považoval za krásne, no na neho pôsobili zvodne. A jej nos? Na súčasné pomery bol príliš drzý, trúfalý, ale aj ten vnímal ako roztomilý.

Adrian bol natoľko zaujatý podrobným skúmaním črt jej tváre, že si sotva všimol, že sa v sále zmenila hudba. Vnímal ju len natoľko, aby sa prehupol do rytmu valčíka a zatiaľ čo naďalej hľadel do Clarissinej tváre, ona mu s oduševnením rozprávala o trpkých skúškach a súženiach života bez okuliarov. Bol to pomerne dlhý zoznam.

Už aj samotné obliekanie bolo náročné. Clarissa sa musela plne spoľahnúť na dobrú náladu svojej slúžky a dúfať, že ju vhodne obliekla. Nikdy nevedela, ako má vyčesané vlasy, ako vyzerá. Všetko záviselo od iných, od slúžok. A nehovorila to preto, aby sa uistila, že jej výzor či šaty sú v ten večer dokonalé.

Nie, táto dáma si očividne nepýtala komplimenty. Červená od hnevu nad jeho uisťovaním mávla rukou a pokračovala vo vysvetľovaní, že ju po dome vodí jedna slúžka a dáva pozor, aby nespadla zo schodov alebo niekde nezakopla o niečo, čo nevidí. Tá istá slúžka jej našepkáva, kto sa jej prihovril, keď si nie je práve istá zafarbením hlasu. A ešte tu bol nepríjemný problém s rozliatym jedlom, aj keď iba vtedy, keď bola sama so sluhami, pretože jej nedovolili vziať si občerstvenie v spoločnosti. Aby si pred ušpinením ochránila šaty, musela nosiť podbradník.

Adrian si hrýzol do pery pri predstave Clarissy s podbradníkom, ale jej rozprávanie nemalo konca, ba čo viac, naberalo na neuveriteľnosti. Pokračovala v historkách, ako niekoľkokrát takmer podpálila dom, keď sa pokúšala zapáliť sviečku. Ako zakopávala o sluhov, o komorníka, a to rozhodne nie zriedkavo, vďaka čomu si bola takmer istá, že ju všetci

nenávidia. Bola presvedčená, že od nej bočia a keď sa náhodou priblíži, šomrú, že je chodiaca katastrofa.

Lady Clarisse sa zlepšila nálada, keď to všetko zo seba dostala. A hoci mal Adrian problém potlačiť pobavenie, ktoré v ňom vyvolali jej slová, nakoniec sa mu predsa len džentlmensky podarilo zadržať smiech. Ona však vycítila jeho zdvorilé úsilie a dovolila mu, aby sa zasmial. Robustný smiech, ktorý z neho potom vyšiel, prekvapil aj jeho samého. Bolo to tak dávno, čo sa naposledy od srdca smial. Cítil radosť a zároveň vnímal, že jeho pohľad mäkne a lipne na žene, ktorá to celé spôsobila. Bola ako zázrak. Rozkošná, milá a veselá napriek katastrofám, ktoré mala za sebou. Clarissa spôsobila, že jeho duša bola o čosi ľahšia, no srdce ho bolelo túžbou.

„Máte pekný hlas, môj pane. Aj pekný smiech,“ oznámila mu s úsmevom.

„Ďakujem vám, moja drahá,“ povedal, keď si odkašľal od smiechu, ktorý ho zadúšal. „Je od vás milé, že to vravíte, ale ukazujem svoje nevhodné správanie, keď sa smejem na vašom nešťastí. Odpusťte mi, prosím.“

„Ach, prosím vás,“ povedala Clarissa zľahka. „Vlastne, keď sa tak počúvam, myslím, že je to celkom zábavné. No pochybujem, že by s tým Lydia súhlasila.“

Adriana prešiel smiech a znepokojene nadvihol jedno obočie, hoci ona to nemohla vidieť.

„Prepáčte mi, že to hovorím, mylady, ale vaša macocha je podľa mňa odporná stará krava.“

„Ach,“ Clarissa naňho zdesene prižmúrila oči. „Ach, to nesmiete hovoriť... Už nikdy.“

„Prečo nie?“ spýtal sa s nepatrným pobavením. „Ja sa jej nebojím.“

„Nie, ale... Zúrila by... A rozhodne by nebola rada, keby vás počula hovoriť o sebe také veci.“

„Bolo by mi jedno, či ma má, alebo nemá rada,“ začal Adrian, no prerušila ho.

„Och, ale to vám nesmie byť jedno. Ak by vás nemala rada, nedovolila by mi s vami tancovať. A už by ste... a... a... mne sa to tak veľmi páči,“ dodala Clarissa rozpačito.

Pohrdavý výraz na Adrianovej tvári sa pri jej priznaní rozplynul a trochu zmäkol.

„V tom prípade vás uistujem, že s ňou budem zaobchádzať s maximálnou úctou.“ Chvíľu pozoroval jej zahanbenú ružovú tvár a dodal: „Pretože aj mne sa to celkom páči.“

Clarissa zdvihla tvár a viditeľne sa rozžiarila.

Adrian jej jemne úsmev opätoval, aj keď ho nemohla vidieť a potom ho inštinkt prinútil nahliadnuť jej cez rameno. Trochu spomalil v rytme tanca, keď zbadal ženu, ktorá sedela vedľa dievčaťa vo chvíli, keď naň Reginald prvý raz upozornil. Zdalo sa, že Clarissina nevlastná matka sa už najedla a miesto, na ktorom nechala sedieť nevlastnú dcéru, našla prázdne. Lydia sa zamračene rozhliadala po sále a hľadala tú malú uličnicu. Netrvalo dlho a to neposlušné zabehnuté šteňa našla v jeho náručí.

A ako Adrian predpokladal, nevyzerala nadšená, že ich vidí spolu tancovať. V skutočnosti vyzerala skôr vydesene. Keď vyštartovala

k nim, predstieral, že ju nevidí a náročky tancoval s Clarissou opačným smerom, aby ju odviedol čo najďalej od jej opatrovníčky.

Adrian si bol istý, že Lydia sa zastaví a radšej počká, kým jej zverenkyňu sám neprivedie bezpečne späť k stolu. Avšak opätovný pohľad cez plece mu ukázal, ako veľmi sa mýlil. Prenasledovala každý ich pohyb na tanečnom parkete. Zamračil sa, macocha bola vytrvalejšia, než predpokladal. Vyzerala nemilosrdne ako buldog, pomyslel si zlomyseľne. Potom pozrel na dievča vo svojom náručí.

„Prečo vám tak zaťato zakazuje nosiť okuliare?“

„Chce, aby sa mi darilo v hľadaní ženícha. Otec bude nahnevaný, ak to nezvládne, viete?“

„Ach... No, vlastne, nie, neviem,“ zamrmal Adrian a znova náhle zmenil smer, keď zbadal, že sa nebezpečenstvo priblížilo. Chvíľu mlčal, manévroval nohami po podlahe, aby sa vyhol macoche a potom pozrel na ňu dolu. „Určite by ste mali väčšiu šancu na úspech, keby ste niečo videli.“

Clarissa sa zhlboka nadýchla, od srdca si povzdychla a veľavravne prikývla. „Priznávam, pane, že toto je aj môj názor... Lydia to však vidí inak. Hovorí, že vyzerám celkom dobre, ale v okuliároch nie som atraktívna. Obávam sa, že vzhľadom na moju nešťastnú minulosť mám každú šancu vydať sa za slušného a rozumného muža už aj tak zničenú.“

„Nešťastnú minulosť?“ Adriana tá poznámka natoľko zaskočila, že náhle zastavil na okraji tanečného parketu.

Obočie sa jej mierne nadvihlo, keď zažmúrila na jeho tvár. „Nepočuli ste o tom škandále?“

Skôr, ako mohol Adrian odpovedať, že – nie, určite nepočul o žiadnom škandále, dopadol na nich veľký tmavý tieň. Pozrel nabok a podráždene sa zamračil na Clarissinu húževnatú nevlastnú matku, ktorá lapala po dychu, keď vedľa nich konečne zastala.

„Clarissa!“ vyštekla a dievča v Adrianovom náručí stuhlo, akoby ho šľahli bičom. Previnilo odskočila od muža, ktorý ju držal a otočila sa, aby čelila macoche.

„Áno Lydi-“, ani nedopovedala, keď ju zdrapili ruky nevlastnej matky a bez okolkov ju odvliekli preč.

Druhá kapitola

„Teda, musím povedať, že sa ti darilo oveľa lepšie, než som čakal.“

Adrian odtrhol oči od vzdľaľujúcich sa chrbtov lady Clarissy a jej macochy, keď sa vedľa neho opäť objavil jeho bratranec.

„Mne?“ spýtal sa mierne.

Reginald sa ironicky usmial a pokrčil plecami. „Zdalo sa mi. Nepošliapala ti prsty na nohách, ani ťa nezložila k zemi, ani ti neobarila... tvoju maličkosť. Povedal by som, že je to dobrý začiatok.“

„Hmm.“ Adrian sa uškrnul. „Iba ma po tanečnom parkete prenasledovala dosť veľká obstarožná matróna, ktorá šialene mávala rukami ako sliepka krídlami.“

Reginald sa uškrnul nad výstižným opisom a prikývol.

„Áno. Úbohá lady Clarissa. Zdá sa, že je predurčená na to, aby sa každý jej deň skončil ponižujúco. Koluje o nej kopec rečí.“

„Tie reči nevyvoláva Clarissa, ale jej nevlastná matka.“

Zdalo sa, že je Reginald na pochybách. „Uznávam, že dnešné malé predstavenie by mohlo nasvedčovať tomu, že za všetkým je jej macocha. Ved' napokon, dievčaťu sa v tvojom náručí celkom darilo. No nemôžeme ju zbaviť viny z každého fiaska, ktoré má na rováši.“

„Nemôžeme? Prečo nie?“ spýtal sa Adrian podráždene a zvrátil obočie.

„Lebo lady Crambrayová nebola v miestnosti, keď mi lady Clarissa položila čaj do rozkroku a takmer mi obarila...“

„Ale Clarissa by to neurobila, keby mala okuliare, čo je práve chyba jej nevlastnej matky,“ prerušil ho Adrian.

„Prosím?“

„Lady Clarissa nemá okuliare na nose nie preto, že by bola príliš márnivá, aby ich nosila, ale preto, že jej ich macocha zobrala a polámala. Dievčaťu ich zakazuje nosiť.“

Reginalda toto nečakané odhalenie ohromilo.

„A prečo by to tá pekelná ženská robila? Ved' je bez nich slepá ako netopier.“

„Lady Crambrayová je zjavne presvedčená, že okuliare sú niečo, čo uškodí šanci na vydaj tej malej žaby a že z nej – okrem jej nešťastnej minulosti – urobia ženu bez šance na vydaj,“ sucho vysvetlil Adrian.

„Ach, už chápem.“ Reginald sa zamyslel a Adrian sa naňho zvedavo pozrel.

„Vieš niečo o jej ,nešťastnej minulosti‘?“ spýtal sa s prižmúrenými očami.

„Prosím?“ Reg naňho zostra pozrel a ošil sa, celý nesvoj. „Och, áno... No, počul som o tom, samozrejme; nešťastie to naozaj je. A nebola to dokonca ani jej chyba, ten muž šiel do väzenia. Napriek tomu, ako si spomínam, to bol v tom čase dosť veľký škandál a spôsobil, pochopiteľne, rozruch.“

„Čo spôsobilo rozruch?“

Keď sa naňho Reginald nechápavo pozrel, Adrian sa netrpezlivo pohl. „O *akom* škandále to hovoríš?“

Oči jeho bratranca sa rozšírili. „Určite si nespomínaš na tú historku, Adrian? Stalo sa to po bitke pri Burgose...“ Reginaldov hlas zmĺkol, keď to vyslovil. Pohľadom skĺzol na jazvu na bratrancovej tvári, potom

odvrátil zrak, zžieraný nepríjemným pocitom a zamrmľal: „Áno, začiatkom toho roka si odišiel z Londýna a vrátil si sa na vidiek.“

Adrian sa pri tejto zdvorilostnej fráze uškrnul. Vrátil sa hneď, ako to bolo možné. Dôvodom bolo, samozrejme, zranenie, po ktorom mu zostala na tvári jazva. Dlhá zubatá jazva, ktorá sa klúkatila od ľavého oka popri ústach až po bradu. Bol to jeho súkromný suvení z vojny na Pyrenejskom polostrove, ktorý ukončil jeho sľubnú vojenskú kariéru.

A nebola to len jeho kariéra, čo sa skončilo, pomyslel si v tej chvíli Adrian s povzdychom. Prinieslo to tiež koniec starobylého šľachtického rodu Montfortovcov, hoci si to pôvodne ani neuvedomoval. Nie. Vrátil sa do Anglicka, aby sa zotavil zo zranenia, ktoré ho takmer zabilo, vďaka, že je nažive... Až do svojej prvej skúsenosti na dvore v nasledujúcom období. Bol blázon, keď si neuvedomil, že jeho znetvorenie vyvolá rozruch. Niežeby čakal, že zostane úplne bez komentárov, až taký blázon nebol. Adrian však nečakal, že vďaka nemu budú slabšie ženské náтуры omdlievať a tie otrlejšie zostanú stáť ako prikované a budú sa pri ňom krčiť od hrôzy.

Po návrate z frontu sa Adrian zúčastnil iba jedného plesu. Jeden úplne stačil na to, aby sa rozhodol zbaliť kufre a vrátiť sa na vidiecku usadlosť, ktorá bola sídlom grófa Mowbraya. Jeho otec vtedy ešte žil. U drsného starca našiel nezvyčajné porozumenie. Nepovedal nič na to, že sa jeho syn rozhodol zostať na panstve a stráviť s ním posledné roky života. Len blahosklonne prikývol a využil príležitosť vydať sa so svojou manželkou na cesty. Cesty, ktoré sa náhle skončili, keď vo Francúzsku utrpel smrteľnú mŕtvicu. To bolo takmer pred dvoma rokmi... A to bol aj dôvod, prečo bol Adrian teraz – desať rokov po svojom poslednom bojovom ťažení – späť na scéne.

Nuž, aspoň predpokladal, že to bol ten pravý dôvod, keď sledoval, ako sa k nemu blíži jeho matka. Dnes to bolo prvé verejné vystúpenie jeho matky od smrti manžela a Adrian tušil, že by tu nebola, keby nebola taká odhodlaná vidieť, že si jej syn plní povinnosť voči rodine. Preto tu bol. Minulý rok, keď jej smútok mierne opadol, začala mu jeho matka, lady Mowbrayová, dohovárať a pripomínať povinnosti, ktoré mal voči rodu. Naliehala na neho, aby sa oženil a splodil dediča. Hádal sa s ňou a neustále jej opakoval, že ho žiadna s takou poznačenou tvárou nebude chcieť, ale matka bola k jeho slovám hluchá.

„Už je to dávno, mal by si skončiť s trucovaním na vidieku a naučiť sa s jazvou žiť,“ poznamenala vždy na túto tému. *Povinnosti si má plniť, a to čo možno najlepšie a bez otáľania.* S týmito nekompromisnými a rokmi opakovanými slovami sa jej napokon podarilo vtiahnuť ho späť do spoločenského diania. Preto tu teraz Adrian stál. Medzi toľkými napudrovanými a trblietavými ľuďmi sa cítil ako z iného sveta... Až kým si nesadol vedľa lady Clarissy.

„Tu si, synček. Čo tu robíš? Schovávaš sa v kúte, nezbedník?“

Adrian sa pri matkiných slovách uškrnul a veru sa aj cítil ako ten nezbedník, ktorého v ňom stále videla.

Napriek tomu vzal jej ruku do svojej a zdvorilo ju pobožkal. „Ťažko by som tu našiel kút, v ktorom by som sa mohol schovať. Som tu všetkým na očiach a každý si môže obzrieť moje znetvorenie.“

Lady Mowbrayová sa zamračila. „Nikto si ho ani nevšimne. To len ty si dovolil, aby ťa to trápilo viac, než je vhodné. Jazvu už takmer nevidieť. Čas zmiernil stopy po zranení.“

„Možno máš pravdu,“ lakonicky súhlasil Adrian. „Aspoň nikto neomdlel ani s krikom nevybehol zo sály.“ Všimol si, že matka začína byť podráždená, preto sa ospravedlňujúco usmial a rýchlo to zahovoril. „Reginald sa mi práve chystal prezradiť, aký škandál je spojený s lady Clarissou.“

Matkino obočie sa nadvihlo. „Všimla som si, že s ňou tancuješ, drahý. Dokonca päť tancov za sebou. Dovolím si tvrdiť, že sa tým dostanete do klebiet, buď opatrný.“

„Budem sa snažiť byť obozretnejší,“ zamrmal Adrian sucho, vzápätí sa otočil a zdvihol obočie na svojho bratranca. „Tak?“

„Tak? Och, áno!“ Reginald znervóznel v prítomnosti svojej tety, mierne sa na ňu usmial a pustil sa do vysvetľovania: „Bolo to koncom leta roku 1808, myslím, že to bolo v auguste. Lady Clarissa – nežná dvanásťka – bola na návšteve u priateľky tu v Londýne...“

„Nebola to priateľka, bola to jej teta, lady Smithsonová,“ opravila ho lady Mowbrayová jemne. „A mala štrnásť, nie dvanásť.“

„Áno?“ Reginald sa mierne zamračil. „Dobre. No, v každom prípade, krátko po tom, ako prišla, dostavil sa za ňou sluha so správou, ktorá mala byť od slúžky jej matky...“

„*Lekára* jej matky,“ prerušila ho lady Mowbrayová.

Adrian sa zasmial pri pohľade na zmäteného bratranca, ktorého bolo treba zase opraviť, a tak mu unikol výraz v matkiných očiach, ktorú zaskočil ten škripavý zvuk. So zriedkavým úsmevom jej teda navrhol: „Keďže sa mi zdá, že sa viac orientuješ vo faktoch, matka, nevysvetlila by si mi podstatu onoho škandálu radšej ty?“

Nakrátko odvrátila tvár, a on zazrel v jej očiach slzy.

Adrian vedel, že jej ich do očí vliat prebytok emócií ako odpoveď na obyčajný smiech jej neustále zachmúreného syna. Zamračil sa, keď ich uvidel, no ona len prikývla, odkašľala si a keď sa otočila späť, tvár už mala bez náznaku akýchkoľvek emócií.

„Zaiste, môj drahý. Lady Witherspoonová mi už stihla osviežiť pamäť. Nedokázala udržať ten odporný malý príbeh zamknutý za zubami, keď videla, že sa o to dievča zaujímaš,“ dodala sucho. Zdalo sa, že sa z chvíľkového dojatia už zotavila. Potom pokrčila plecami a pustila sa do vysvetľovania.

„Zdá sa, že dôvodom, prečo lady Clarissa navštívila svoju tetu, bolo to, že jej matka bola v tom čase chorá. Tá choroba ju aj zabila a o niekoľko mesiacov nato sa lord Crambray oženil so súčasnou lady Crambrayovou, podľa všetkého veľmi nepríjemnou bytosťou,“ dodala a potom sa vrátila k príbehu. „V každom prípade, krátko po tom, čo Clarissa prišla k tete, dostavil sa sluha so správou adresovanou tete s informáciami od lekára lady Crambrayovej. Tvrdil, že zdravotný stav Clarissinej matky sa dramaticky zhoršuje a aj sa naďalej zhoršovať bude. V liste boli pokyny pre tetu, aby dievča nevystrašila tým, že mu prezradí závažnosť celej situácie, má len Clarisse povedať, že ju jej matka potrebuje, a okamžite ju posadiť do koča, ktorý priviezol sluha s listom. Akokoľvek hlúpe sa to môže zdať, aj to urobila.“

„Prečo hlúpe?“ spýtal sa Adrian.

„Koč nebol označený,“ vysvetlil Reginald, dychtivý vykúpiť sa z trápnej situácie a prispieť svojou trochou niečím do príbehu. „Chýbal na ňom rodinný erb.“

Adrian nadvihol obočie. „Teta si to nevšimla?“

„Och, áno. Dokonca sa na to pýtala,“ uistila ho lady Mowbrayová. „Sluha však tvrdil, že kočiar, ktorým ho poslali, mal cestou do Londýna nehodu, a tak bol nútený nechať ho v hostinci pri ceste, kde mali opraviť zlomené koleso. Povedal, že si prenajal iný koč, ktorým pricestoval a opravený kočiar vyzdvihne na ceste späť.“

„Vierohodný príbeh,“ poznamenal Adrian.

„Však?“ zamrmľala lady Mowbrayová zamyslene. „Akokoľvek, teta mala s dievčaťom poslať aspoň jedného svojho sluha alebo niečo vymyslieť, aby zaistila jeho bezpečie,“ pokrčila plecami. „To však neurobila. Pani Smithsonová len rýchlo pobalila Clarissine veci, naložila ich spolu s ňou do koča a poslala ju preč so spomínaným sluhom.“

„Ktorý vôbec nebol sluha...“ hádal Adrian.

„Ach, bol to sluha, to bolo v poriadku, len nie v službách jej matky. V každom prípade, tento sluha ju nevzal domov, ale zastavil sa v Coventry. Tam ju zaviedol do súkromnej miestnosti, kde sa stretla s kapitánom Jeremym Fieldingom a jeho sestrou.“

„Fielding?“ Adrian sa pri tom mene zamračil, kdesi v hĺbke pamäti mu cinklo.

„Mhmm, tento Fielding tvrdil, že jej matka sa má dobre a je jej lepšie, no Clarissu v skutočnosti z návštevy odvolali kvôli jej otcovi. Rozpovedali jej akýsi nejasný príbeh o tom, že sa tam s ňou otec mal stretnúť, no jeho obchodné záležitosti nabrali náhly spád a bol nútený odísť skôr, ako prišla. Zistila som, že Clarisse naznačili, že lorda Crambraya prenasledujú úrady a že si želal, aby ho nasledovala. Zároveň jej nahovorili, že najal Fieldinga a jeho sestru, by k nemu Clarissu bezpečne priviedli.“

Z výrazu Adrianovej matky bolo cítiť znechutenie, keď pokračovala: „Samozrejme, dievča bolo v tom čase len dieťa a bolo ľahké zmiasť ho a oklamať a dovoľm si povedať, že kapitán Fielding v uniforme pôsobil ako rázna a autoritatívna osoba. Dievča potichu odišlo. Cestovali celé dni, no otca nikde nebolo. Raz mal byť tam, potom zase tam, až dorazili do Carlislu, kde kapitán Fielding nechal svoju sestru a lady Clarissu osamote v hostinci a išiel sa údajne stretnúť s jej otcom. Keď sa Fielding vrátil, tvrdil, že jej rodina je na pokraji krachu a jediný spôsob, ako Clarissa dokáže rodinný krach zvrátiť, je, že sa okamžite vydá a že si jej otec praje, aby to urobila okamžite.“

„Ako by asi jej manželstvo zachránilo rodinu pred krachom?“ spýtal sa Adrian a zamračil sa.

„Nie som si istá. Lady Witherspoonová v tom nemala celkom jasno.“ Otočila sa spýtavo na Reginalda. „Neviete, čo jej tvrdili?“

„Myslím, že to malo niečo spoločné s dedičstvom, ktoré by dostala len pod podmienkou uzavretia manželstva. Malo byť od jej starého otca z matkinej strany. Vraj keď sa vydá, bude dedič, a tak bude môcť zaplatiť otcove účty, čím by rodinu zachránila.“

„Hmm.“ Chvíľu boli všetci ticho, potom Adrian poznamenal: „Trúfam si povedať, že Fielding sa ponúkol ako mučeník ochotný pomôcť jej v núdzi.“

Lady Mowbrayová s pochmúrnym úsmevom prikývla. „To bolo od neho milé, však?“

„Ach, nepochybne,“ súhlasil Adrian sucho.

„Takže odišli do Gretna Green,“ zamiešal sa do konverzácie veselo Reginald. „Vydala sa bez ohlások a bez kňaza, pred prostitútkou,

zlodejom a kováčom, a potom odcestovali na medové týždne do Calais.“

„Svedkovia boli majiteľ hostinca, krajčírka a kováč,“ korigovala jeho vyjadrenie lady Mowbrayová sucho. „A nikdy sa do Calais nedostali, zastavili ich v dokoch, drahý,“ dodala posmešne. „Je zaujímavé, ako sa šíria klebety bez faktov, však?“

Adriana pobavilo, ako sa jeho bratranec zvíja pod slovami lady Mowbrayovej, prižmúril oči a prerušil jeho sklúčenosť otázkou: „Kto ich zastavil?“

„Jej otec, samozrejme. No, jej otec ani tak nie. Viete, keď dievča odišlo, jeho teta sa spamätala natoľko, že začala byť z neoznačeného koča nervózna a poslala lordovi Crambrayovi správu, v ktorej sa pýtala na Clarissinu matku a upozornila ho, čo sa stalo. Crambray najal niekoľko mužov, ktorí dievča sledovali z Gretna Green až na loď, ktorú si zarezervovali do Calais.“

„Zdá sa, že Fielding povedal dievčaťu, že sa tam majú s otcom stretnúť. Najatí chlapi ich však dostihli a vysvetlili Clarisse, že to bola iba kopa lží a priviedli ju späť, avšak už v hanbe. Podľa všetkého bola z toho veľmi rozrušená.“

„A čo Fielding?“ spýtal sa Adrian. Myslel na to, že dievča čelilo obrovskej nespravodlivosti a veľa si vytrpelo. Očividne nič z toho, čo sa stalo, nebola Clarissina chyba.

„Nuž, aj on sa vrátil,“ povedala lady Mowbrayová a zamračila sa. „Bol si úplne istý, že mu jej otec nemôže nič urobiť, *boli* predsa manželia. Avšak Clarissin otec je veľmi šikovný muž. Fieldinga obvinil z únosu neplnoletej osoby a okrem toho začal vybavovať anulovanie sobáša.“

Potom okamžite zobral dievča na vidiek, aby ho stiahol z očí a ochránil pred škandálom. Niežeby to veľmi pomohlo,“ zašomrala si popod nos.

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa Adrian zvedavo.

„Nuž, fakt, že tu nebola, sotva zastavil zlé jazyky,“ poznamenala lady Mowbrayová smutne. „Na to to bolo až príliš šťavnaté sústo. Jej povest' bola zničená. Objavili sa totiž špekulácie, že svadba *mala* predsa len zavŕšenie. Napokon, Fielding si bol sám sebou úplne istý. A potom samotná skutočnosť, že ju stiahli do ústrania, viedla k tomu, že sa ľudia pýtali, či ju neschovali, aby zakryli, že bola obťažkaná ovocím z krátkeho manželstva.“

„A bola?“ spýtal sa Adrian zostra.

„To nikto nevie,“ pokrčil plecami Reginald. „Ale vrátila sa až po desiatich rokoch.“

Adrian pozrel na matku a nadvihol spýtavo obočie. Zdalo sa, že práve ona vnáša do prípadu najviac pravdivých informácií. K jeho nespokojnosti však staršia žena tiež len pokrčila plecami a so zjavnou neochotou povedala: „*Je* to možné. Po svadbe strávili jednu noc v hostinci, hoci boli ubytovaní v oddelených izbách. Loď mala vyplávať deň po svadbe.“

Adrian sa zamračil, nespokojný s touto neistotou, a potom sa spýtal: „A čo Feilding?“

„Utekol z krajiny ešte pred začiatkom procesu. Lady Witherspoonová spomínala, že sa vrátil do Anglicka pred niekoľkými rokmi, vtedy ho chytili. Postavil sa tvárou v tvár obvineniam, uznali ho za vinného a odsúdili na päť rokov v Newgate. Odvtedy o ňom nikto nepočul.“

Všetci opäť zmĺkli. Adrian sa strácal vo svojich myšlienkach. Už len pomyslenie na to, že by mohlo byť krátke manželstvo lady Clarissy spečatené, v ňom vyvolávalo odpor. S obavami, ktoré mu zamestnávali myseľ, sa rozhliadol po miestnosti, podvedome hľadal dievča aj jeho nevlastnú matku.

„Odišli hneď po tej smiešnej scéne na tanečnom parkete,“ povedala lady Mowbrayová nežne.

Adrian sa strhol. Pozrel na matku a zachytil záblesk v jej očiach. Vedel, že dúfa v jeho záujem... A on sa veru aj *zaujímal*.

Keď si prvýkrát sadol vedľa nej, Clarissa pred ním uhla a Adrian sa bál, že sa ho zľakla. Mal strach, že mohla vidieť jeho tvár a vydesila ju jeho jazva, ktorá tak veľmi hyzdila jeho inak pekný vzhľad. Potom sa však naklonila bližšie a prižmúrila oči, očividne sa na neho snažila zaostriť.

Keď sa nakoniec Clarissa od zúfalstva zamračila a posadila naspäť, uvedomil si, že ho *poriadne* nevidela. A jeho vzhľadu sa nezľakla.

Adrian zistil, že sa prvýkrát od príchodu do Londýna usmieva a užíva si spoločnosť ženy – inej ako svojej matky... Naozaj prvý raz po toľkých rokoch.

Čas, ktorý s ňou potom strávil medzi sedením a rozprávaním a piatimi tancami, o ktorých tvrdia, že ich spolu pretancovali, pravdepodobne nebol dlhší ako pol hodiny, no jemu sa zdalo, že uplynul len okamih. Adrian sa za ten čas usmieval a smial viac ako za všetky roky od svojho zranenia. Prvýkrát po dlhom čase sa cítil celý a nepoznačený.

Každá žena, ktorá by v ňom dokázala vzbudiť taký pocit, by si zaslúžila jeho záujem a áno, priznal si Adrian, Clarissa ho rozhodne *zaujímal*a. Čo by jeho matku koniec koncov aj potešilo, pomyslel si.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska je slepá***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.